

Mavrica neba 2010

Večjezični literarni maraton

Tomaž Šturm

Občinstvo. Foto: Aleksander Čufar

Na prvo soboto v mesecu juniju v letu 2010, ko je sonce neusmiljeno pripekalo, se je nekaj čez peto uro popoldne na dvorišču Muzeja Železniki začel že sedmi literarni maraton Mavrica neba 2010. Maraton so najprej začeli avtorji, ki se udeležujejo Mavrice neba vsako leto in se imenujejo mavričarji.

Okoli 18. ure so nastopili učenci OŠ Železniki. Na OŠ je že tretjič potekal literarni natečaj, na katerem sodelujejo učenci, ki vsako leto ustvarjajo literarne izdelke na določeno temo. Tema letošnjega natečaja je bila sonce. Izhodišče je bilo podano v pesmi Tonea Pavčka Drobotnice.

"Na svetu si, da gledaš sonce.

Na svetu si, da greš za soncem.

Na svetu si, da sam si sonce

in da s sveta odganjaš – sence."

V letošnjem letu so svoja dela poslali samo učenci in učenke četrtil in petih razredov. Med poslanimi prispevki je komisija v sestavi Katarina Primožič, Neža Maurer in Tomaž Šturm izbrala sedem nagrajenih prispevkov, ki so jih avtorji predstavili na

literarnem maratonu. Literarne umetnine mladih ustvarjalcev so bile sončne, saj je prav sonce ena izmed pomembnih sestavin vsake mavrice. Zaklad, ki je skrit na enem izmed njenih koncev, pa predstavljajo prav vsi poslani prispevki in dajejo moč za nadaljevanje natečaja.

Predstavitve nagrajenih del in njihovih avtorjev učencev, intervju z njimi ter dramatizacijo nagrajenih dramske igre so v celoti izvedle članice literarnega krožka Urška Košir, Irena Tavčar, Lucija Tolar, Katja Trampuž in Jera Šuštar pod budnim očesom svojih mentorjev in staršev, ki so prišli spodbujati svoje otroke. Letošnje leto nas je obiskal tudi župan občine Železniki Miha Prevc, ki je podelil nagrade in tako prispeval svoj kamenček v mozaik prepoznavnosti maratona.

Naslednja je nastopila pesnica in kantavtorica Nina Novak-Oiseau. Mlada pesnica, ki ustvarja v slovenskem in hrvaškem jeziku, je z branjem pesmi predstavila svojo knjigo Drevo življenja (Drvo života). Nekatere pesmi iz knjige je tudi uglasbila in nas tako očarala s svojim čudovitim glasom, ki ga spremlja s kitaro.

Članice literarnega krožka. Foto: Jernej Primožič

Za njo so se zvrstili ostali avtorji in se vsi predstavili do 20. ure, ko je sledila večerja. Po večerji nas je ogrel nastop glasbene skupine Martin Ramoveš bend. Trio se je predstavil z lastnimi avtorskimi skladbami in dodobra razgrel občinstvo. V dobri kondiciji in s primernim tempom smo nadaljevali z branjem poezije in zaključili na cilju ob 22.30 po poletnem času.

Na letošnjem maratonu Mavrica neba je poleg osnovnošolcev nastopilo 16 avtorjev, večina je bila na maratonu že prejšnja leta, videli pa smo tudi nekaj novih obrazov. Veliko nastopajočih avtorjev je v lanskem letu izdalo svojo knjigo (prvo, drugo ...), zato smo bili letos priča predstavitvam novih knjig, ki so bile postavljene na ogled in nakup v bralnem kotičku, ki je tako uveljavil svoj namen in pomen.

Organizacija literarnega maratona je pod okriljem KD Scena Železniki uspešno izpeljana že sedmič. K uspešni izvedbi prireditve so prispevali tudi Klub študentov Selške doline, KD ROV Železniki, Muzej Železniki, TD Železniki, Občina Železniki, JSKD in Lotrič, Laboratorij za meroslovje, d. o. o., ki je pripeval nagrade za nagrajence literarnega natečaja.

Nina Novak-Oiseau. Foto: Luka Mesec

Nagrajenci literarnega natečaja v OŠ Železniki. Foto: Aleksander Čufar

Nagrajena dela literarnega natečaja v Osnovni šoli Železniki

JAZ SEM SONCE

Živjo!

Naj se vam najprej predstavim. Sem Sonce in pišem se Zvezda. Živim v Sončni deželi. Moja starša sta se upokojila in zdaj moram jaz opravljati njuno nalogo, da skrbim za vas na Zemlji.

Všeč mi je marec, ko imam največ dela, ker moram prebuditi teto Naravo, ki celo zimo spi in lenari. Tudi maj mi je ljub. Do takrat se teta Narava že pošteno zbudi in pretegne, vse cveti ter ljubezen povsod lebdi. Za majem prihajajo meseci, ko moram napeti vse moči, da vsem na Zemlji segrejem kosti in korenine.

Rado imam drevesa, potoke, morja, živali in ves ta zeleni planet.

Je pa res, da mi to, kar na Zemlji delate s svojim planetom, gre pošteno na živce. Prav jezen, besen sem na vas, ker ne spoštujete svojega doma. Jutri pridem na obisk na vašo šolo, da vam povem in opozorim, kako vsak dan znova uničujete svojo okolico.

- Pomislite na vse smeti, ki jih odvržete v potoke, na gozdne jase ... Saj imate vendar koše in posode za smeti.

- Ali vas morajo starši res voziti v šolo? Zakaj ne hodite peš? Marsikdo bi se lahko pripeljal s kolesom.

Poleg vsega tega pa me motijo tudi:

- vesoljske ladje, kometi, solarne nevihte.

Prav tako ne maram,

- da mi vsako leto na silvestrovo pošiljate svetlobne signale,
- da imate vsa mesta tako osvetljena, da me bolijo oči.

Ko gledam vaš nekoč zeleni planet, vidim okoli njega debel plašč iz ogljikovega monoksida, ki vse na Zemlji duši in ubija.

Če boste uničili Zemljo, vam že zdaj povem, da pri meni ne morete živeti, ker sem zelo vroče in za vas neprimerno za življenje. V tem primeru pojdite kar na Luno. Mogoče vas bo ona sprejela.

O, ravno tamle gre Luna! Me prav zanima, kaj si ona misli o onesnaževanju Zemlje. Lunca zagotovo misli zelo podobno kot jaz!!!

Tjaša Polajnar Vešligaj, 5. a

JAZ PODNEVI, LUNA PA PONOČI

Nekega dne, ko je bilo Sonce visoko na nebu, se je domislilo: "Luno zvabim k sebi na nebo tako, da ji zapojem pesmico!"

*Sem Sonce brez ljubezni,
prijateljje oblake imam,
le z Luno igrati se ne znam.*

*Sem Sonce žalostno,
ki hoče ljubico.
Naj to Luna bo!*

Tako je Sonce pelo ves dan. Ko pa se je zvečerilo, je bilo tako utrujeno, da je odšlo spat.

Ponoči pride na nebo Luna. Zaposlila se je s štetjem. Kar nekajkrat je preštela prijateljice zvezdice. A postalo ji je dolgčas.

Spomnila se je na Sonce in si mislila: "O, kako mogočno mora biti, da tako močno sveti in greje." Tudi Luna bi rada srečala Sonce. Da bi ga privabila, zapoje pesem:

*Sem Luna brez ljubezni,
prijateljje zvezdice imam,
le s Soncem igrati se ne znam.*

*Sem Luna žalostna,
ki bega sem in tja
ter išče ljubega.*

Luna je tako pela vso noč in utrujena zaspala na nebu. Ko pa je bilo že jutro, se je Sonce pomikalo na nebo in presenečeno zagledalo Luno, ki je še vedno spala. Prebujalo jo je na vse možne načine.

Potem pa se je domislilo: "Kaj pa, če jo poljubim?!"

In jo je poljubilo. Sonce Luno. Ta se je v trenutku prebudila in pred seboj zagledala Sonce. O, da bi vi videli, kako se je Luna razveselila, ko je pred seboj zagledala Sonce. Res je bilo tako mogočno, kot si je predstavljala. Luna je Soncu poljub vrnila tako močno, da so oblaki kar zardeli. S poljubom je prekrila Sonce, zato se je na Zemlji stemnilo. Ker je sredi dneva nastala tema, so se vsi ljudje začudeno ozrli v nebo. Da bi bolje videli, so si Sonce in Luno ogledovali kar z daljnogledi.

Sonce in Luna sta postala najboljša prijatelja. Vsake toliko časa se zopet srečata in poljubita. Ljudje na zemlji pa temu poljubu pravimo mrk.

Tanja Gartner, 4. b

SONCE IŠČE PRIJATELJA

Igrajo: pripovedovalec, Sonce, Viki, Jonga in Luna

PRIPOVEDOVALEC: Nahajamo se v vesolju. Zdi se mi, da se tu nekdo zelo dolgočasi. Kdo le? (*začude-no*) Saj to je Sonce!

SONCE: (*žalostno pride na oder*) Dolgčas mi je! Na pomoč! Zakaj nimam prijateljev? (*skoraj joka*) Zakaj me nihče ne mara??? (*na ves glas zaihti*) Joj, nesreča!

Na oder se priplazi Jonga.

JONGA: Kdo joka? ... Kdo ihti? (*za njim pristopica Viki*)

VIKI: Ojoj! Tudi jaz slišim jok!

JONGA: Kdo joka? ... Poglej, Sonce joka! Kaj pa se je zgodilo? Si padlo? Kaj je, no?!? Povej!

VIKI: Sonce, zakaj jočeš?

SONCE: (*joka*) Nihče me ne mara! Bi bila vidva moja prijateljca?

JONGA IN VIKI: Seveda!

SONCE: Juuhuuuu! Em ... Kdo pa sploh sta?

JONGA: Jaz sem Jonga – najboljši učenec v Vasoliji.

SONCE: Kaj pa je Vasolija?

JONGA: To je kraj na Jupitru.

VIKI: Jaz pa sem Viki, najlepša vesoljka.

SONCE: Torej sta res vesoljca?

VIKI: Ja, seveda. Drugače pa ne bi bila tukaj, a ne?!

SONCE: (*se razveseli*) Juhu!

VIKI: Toda kmalu morava domov na Jupiter!

SONCE: (*je spet žalostno*) Mi mogoče lahko pomagata najti teto Luno? Ona je namreč ponoči vedno zunaj.

JONGA: (*opazi Sončevo žalost*) Itak. Pridi, gremo!

PRIPOVEDOVALEC: Hodili so tri vesoljne ure in še več, da so vendar našli Lunino bivališče.

JONGA: (*sopiha*) Tukaj smo. Zdaj te bova zapustila. Se nama namreč zelo mudi, da prideva pravočasno domov!

VIKI: Oprosti, Sonce, ne gre drugače. Če bova pozna, bo oče zelo hud.

SONCE: Že v redu. Nočem, da bi bila zaradi mene kaznovana. (*Jonga in Viki odideta*)

SONCE: (*previdno*) Teta Luna, kje ste?

LUNA: Tukaj. In kdo me išče?

SONCE: Jaz, Sonce. Bi bila moja prijateljica?

LUNA: Seveda! Vsak dan si bova pomahala, ko boš ti zahajalo in jaz vzhajala.

SONCE in LUNA: Juhuuu!

PRIPOVEDOVALEC: In od takrat je bilo Sonce spet srečno. Luna pa tudi.

Špela Gortnar, 5. a

SONCE IN PLANETI

Nekoč je bilo na nebu Sonce, ki ni imelo prijateljev. Bilo je zelo žalostno. Nekega dne je k njemu prišla Luna in se pozanimala, kaj dela. Sonce ji je odgovorilo, da nič, ker nima prav nobenega prijatelja. Luna pa mu je povedala, da ima presenečenje zanj. Pripovedovala mu je o devetih planetih, ki tako kot on iščejo prijatelje.

Sonce bi bilo z veseljem njihov prijatelj, a kaj, ko jih ne pozna. Luna jih je seznanila.

Najprej je Sonce zanimalo, kako jim je ime. In ko so se mu vsi predstavili, je Sonce ponavljalo njihova imena. To so bili: Merkur, ki je Soncu najbližji, Venera, ki ji je vedno vroče, Zemlja, ki jo poznamo tudi ljudje, vedno rdeč in zelo sramežljiv Mars, pa Jupiter, ki vedno spušča pline in je največji, njegov sosed Saturn, ki je skoraj tako velik kot Jupiter in ima obroč, potem pa sta še modro-zeleni Uran in zelo modro pobarvani Neptun. Tudi planeti niso poznali imena svojega novega prijatelja. Povedalo jim je, da ga že od nekdaj kličejo Sonce.

Ko so se vsi spoznali, so se začeli igrati. Planeti so Sonce prosili, naj predlaga igro. Odločilo se je za skrivalnice. Planeti so prikimali in Sonce je začelo šteti:

"Ena, dva, tri, štiri in pet! Kdor ni skrit, ta miži!" Začelo je iskati. A en planet se je skrtil tako, da je postal neviden. Sonce je našlo vse planete razen Jupitra.

"Le kje je Jupiter?" se je spraševalo Sonce. Čez nekaj časa pa je nekaj pihnilo in prikazal se je Jupiter. Vprašali so ga, kako je postal neviden. Pohvalil se je, da je to njegova posebnost.

Sonce je opazilo, da mora spat, ker za njim pride na nebo Luna. Planeti pa bi se še radi družili z njim, zato so ga vprašali, ali lahko pri njem prespijo. Sonce je bilo dobrega srca in je reklo, da lahko.

Sedaj, ko že vsi spijo, je na nebu Luna. Pa lahko noč, Sonce. Dobro spi, jutri se pa spet vidimo.

Sara Kejžar, 4. b

SONČNE BARVE

*Ijudje Sonce vidimo rumeno,
travne bilke predstavljajo si ga zeleno,*

*ribe ga vidijo modro,
saj druge barve ne poznajo.*

*Belo Sonce marjetico zbudi,
mačeha pa prav trpi,
ker ji Sonce sveti v oči.*

*Princese še Sonce roza vidijo,
robavsi pa le za črno Sonce slišijo.*

*Snežak se Soncu umika,
ker je zanj to smrtonosna rdeča pika.*

*Sonce svojih barv žal ne vidi,
ampak se mu zdi,
da razveseljuje živali in ljudi.*

Katja Kosem, 5. a

SONCE

*Kdo prežene sive oblake?
Kdo posuši luže in mlake?
Kdo nas zjutraj toplo pozdravi,
zvečer pa se tiho za goro odpravi?*

*Kdo za dežjem vedno posije
in večni boj z zimo bije?
Kdo razpre rožam cvetove
in z žarki obsveti polja, bregove?*

*Kdo prebudi zaspane živali,
kdo naravo in vse, kar kali?
Kdo nam prinese srečo, veselje,
kdo nas spomladi v naravo odpelje?
To je zlato, zlato sonce,
ki nam sije na vse konce.*

Nik Kaltnekar Valentinčič, 4. a

VESOLJE JE VELIKO

*Vesolje je veliko,
Sonce v njem živi,
ko na Zemljo nam posveti,
osreči vse ljudi.*

*Sonce nam planet ogreje,
Luna se mu smeje.
Ko Sonce odide spat,
zavladata tišina, mrak.*

*Sonce vidi celi svet,
ne zgreši niti pajkov pet,
tudi dober sluh ima,
sliši vse: od ž do a.*

*Sonce je vroče,
njegove misli so pekoče.
Sonce veliko pojé,
saj ima zdrave zobe.*

*Ko Sonce miruje,
oblak mimo njega potuje.
Če sije Sonce in pada dež,
pisana mavrica naredi dan svež.*

Jaša Bobar, 5. b

